

ELS COLORS OBLIDATS

«I em puc tornar com les persones grans
que ja només s'interessen per les xifres.
Per això m'he comprat
una capsa de colors i llapis.»

El petit príncep, Antoine de Saint-Exupéry

La Carmesina va néixer al si d'una família qualsevol en una ciutat trista d'un lloc poc conegut. Va arribar al món en una mala època: els països anaven a la deriva i l'ambient de tedi no era el més indicat per dur criatures al món. El desànim era tan gran que, sense saber com ni per què, fins i tot els colors van començar a desaparèixer, deixant-ho tot d'un gris fred i impersonal. La Carmesina va ser concebuda sense pretendre-ho els seus pares, que no creien que es pogués crear vida, i encara menys mantenir-la, en aquells temps de mancances. Eren sens dubte dies foscos, inapetents i de crisis generals. A mesura que el gris s'anava estenent, tothom sucumbia al desànim. Així doncs, el naixement de la Carmesina va dur

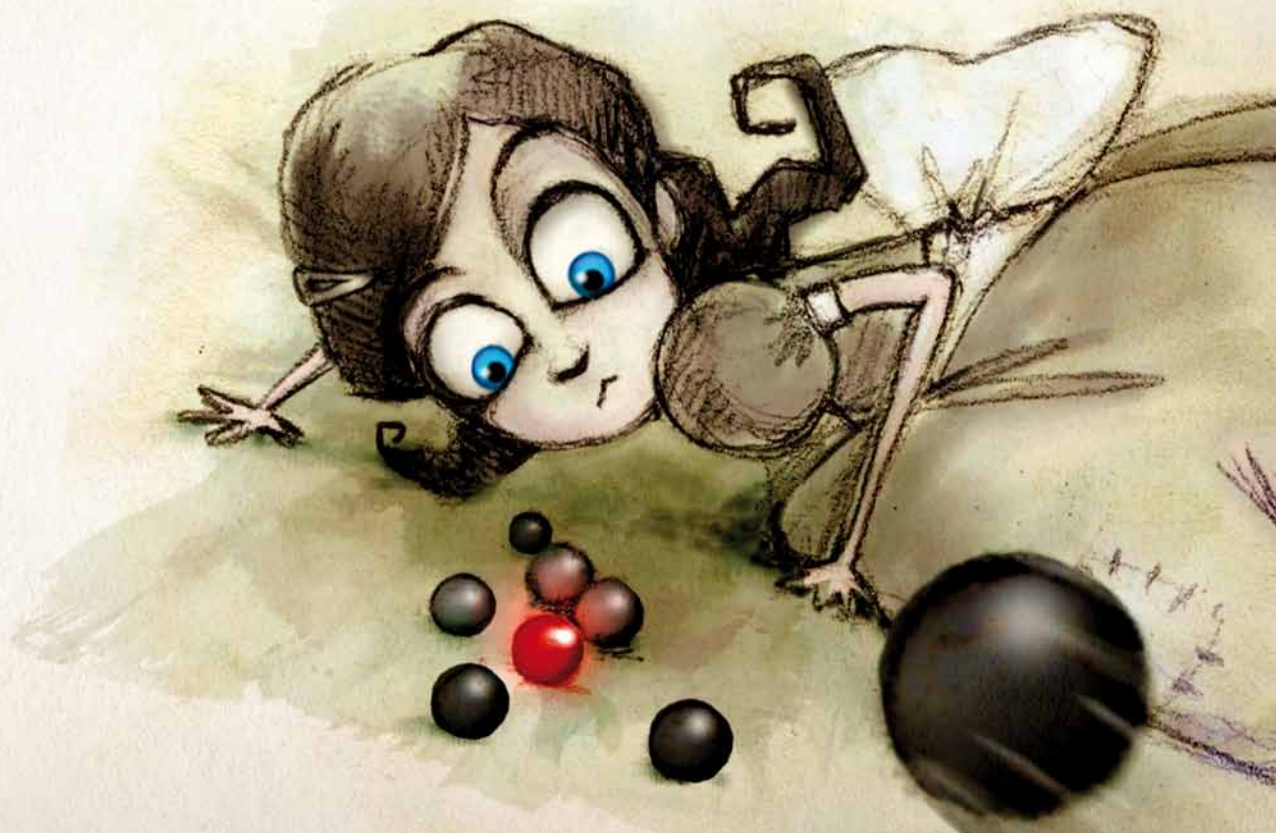
La Carmesina als 6 mesos

una mica d'esperança als seus pares, i fou un cas curiós, ja que era la primera nena en molts anys que naixia amb els ulls blaus en lloc de la mirada fosca de la resta d'infants.

No se sap si va ser per la claror de la seva mirada, però la Carmesina sempre va mostrar un enorme interès pels pocs colors que encara restaven al món. És per això que un dels seus primers regals va ser una caixa de llapis de colors, una de les poques que encara quedaven. Malauradament, el següent regal fou un pegat per a l'ull. Sí, la Carmesina va patir un accident essent encara petita i va perdre la visió d'un ull. De la manera més absurda, com solen succeir aquestes coses. Una tarda, mentre jugava amb altres infants amb unes bales fosques, va descobrir que n'hi havia una entre totes que brillava d'una manera especial.

Una bala d'un vermell intens, gairebé porpra, com no n'havia vist mai cap. La nena es va inclinar sobre el munt de bales per observar-la de més a la vora. En el moment en què el seu cap s'acostava a l'asfalt gris, un altre nen va llançar la seva bala cap a les altres. De seguida, un crit, un esgarip de dolor de la Carmesina. El seu ull dret havia rebut l'impacte de la resta de les bales i un altre vermell, diferent del de la bala, va tacar l'asfalt.

A partir d'aquell dia, la vida de la Carmesina va canviar. No només havia perdut la visió d'un ull, sinó que els seus pares li havien pres la caixa de colors, perquè segons la seva mare "el color havia dut la desgràcia a casa seva". Per acabar-ho d'adobar, la resta d'infants la rebutjaven, perquè ningú no volia tenir una amiga amb un pegat a l'ull. Així doncs, l'únic que podia fer era mantenir-se a banda i sentir llàstima de si mateixa. Plorava i plorava i el pegat s'amarava de tristesa i desesperança. Només una cosa li alegrava la vida: el record d'aquell color que havia descobert entre tanta foscor. Els seus pares van intentar evitar qualsevol nou contacte amb els colors, però la Carmesina, amb aquell record, els buscava incessantment. Mentre caminava pel carrer, quan fullejava els llibres de l'escola, mentre passejava pel camp, imaginava i cercava amb anhel algun senyal de color. Però cada vegada quedaven menys tons amb què pintar el món.

Una tarda, quan la Carmesina ja era una noieta que seguia buscant una mica de color, va creuar per davant seu un gat, esclat, negre. El gat es va aturar i es va quedar observant-la. Per fi, la Carmesina també se'l va mirar i li va preguntar sense esperar resposta: "Per què em mires fixament, gat negre?" I, inesperadament, el gat va respondre: "T'observo perquè la teva mirada té un color que feia molt de temps que no veia."

La Carmesina no podia creure el que veia el seu únic ull. El gat va continuar: "Sí, ja sé que trobes estrany que parli, però és que hi ha moltes coses que no saps. Com que els gats parlem i que els colors existeixen, igual que en la teva mirada."

—Per què insisteixes en la meua mirada?
¿Que potser ets un gat cec o beneit, que no ho veus que em falta un ull? —va

interrompre la Carmesina, molesta per aquells comentaris.

—No sóc ni cec ni beneit, en tot cas un gat a qui la bona sort ha repudiat. Però sí que sé que busques desesperadament els colors —va dir el Gat negre. La noia va preguntar sorpresa:

—I com ho saps, tu, això?

—Ja t'ho he dit, hi ha moltes coses que no saps —va respondre el gat llepant-se el pelatge.

—Au digues, gat espavilat, què és el que no sé?
—va continuar la Carmesina.

—Que els colors existeixen, que són reals, però que un dia les persones van deixar de creure-hi i van començar a desaparèixer. Però jo sé on són —va dir el Gat negre gairebé xiuxiuejant, com si es tractés d'un secret.

La Carmesina va preguntar, emocionada:
"On? Digues on són que els aniré a trobar." El